

A költészet napja

Apáti Miklós:

Egy mondat a költésze-tről

A fociról lesz szó,
ígérhetném csalafintán az olvasónak,
olvasói buzgalmát fölkelten-dő,
de aztán legyintek,
csalás, bunda,
igazából a foci is
a költészet diadala,
mert játék,
mert küzdelem,
mert férfias,
mert egy közös hullámra hangolja a
tömegeket,
az ember magából kivetkőzve
üvöltözheti, hogy „Hajrá!”
vagy hogy „Híres vagy,
hogyha ezt akartad!”
de hát, mindegy mit kiabál,
a lényeg,
igen a lényeg az annyi csak, hogy
fölébe kerülhet önmagának,
a közösség megtisztító áramába
[kerülhet,
nevetet,
sírhat,
boldog lehet, és boldogtalan,

szerelmes, vagy szerelemre
szomjas, felhőzött arcú,
vagy vidám, lépegetve járó,
vagy tombolva táncoló,
dicső és diadalmas,
akár a pályán, akár a nézőtér-en ülve,
mert végül is
egymásért vagyunk,
olvasók és költők,
egymásért, de úgy,
hogy többet lehessünk egymás által,
hiszen
játék csak — mondja a feleség,
de a kedves, az kijön
a kedvünkért a pályára,
sikolt, ha felbuktatnak,
örül, ha elfutunk a szélen,
a baloldalon,
játék csak, mondaná az olvasatlan

de hát láttam én már hordágyon

[játékosokat,

néha a bírót is lelövik, ugye,
de a legszebb mégis az,
hogy a győztesek, míg ünneplik
őket, visszamosolyognak,
ahogyan születésnapján,
talán, József Attila is,
reménykedve visszamosolyog,
egészen kijön hozzánk,
a pálya szélére, egyszerű nézőkhöz,
inteket, boldog,

REICH KÁROLY RAJZA

győzött, és ráadásul
születésnapja is van,
mennyien vagyunk, istenem,
sóhajtl fel egyszerűen,
tisztán, mennyi szín, mennyi virág,
és — tavasz van, gyönyörű!

Hold ezüst útja a tavon
ne lép rá szép leány

Mennem kell ne tartsatok vissza
mennem kell meg kell őt találnom
ne zörögj mákgubó a szélben
hívó hangját nem hallani
ne bújjatok el margaréták
ingének gyöngyházgombjai
ne szaggassatok pipacsok irigy
kurvák vörösré mázolt körmei
mennem kell meg kell őt találnom
mennem kell ne tartsatok vissza

Hold túllje lesz menyasszonyi
fátyolod szép leány
ruhádát kagylók karmai
megtépik szép leány
szűz öledet megökleli
nádtorzsza szörös buzogány
nem kedvesed szemefehérje
ha villog itt az éjszakán
ne ereszkedj közénk a mélybe
maradj a parton szép leány

A rosszul megvarrt éjszakából
a csillagfény mint fére kilóg
fölfejttem én varrok belőle

Baka István:

Ballada

ágyunkra súlyos takarót
fölfejttem én varrok belőle
fekete vőlegényruhát
böködöm sarkcsillaggal sodrok
a holdfényből ezüsfonált
mennem kell ne tartsatok vissza
nem várhatok tovább

Fölfejtet szép leány belőle
varrhatsz majd halotti lepelt
a súlyos koporsófordélre
csillaggal íratik neved
ne lép rá szép leány a tóra
csalás a hold-ösvény csalás

Mennem kell gyűrűm elveszett
ha nem lelem felhúzza más
fél pár cipóm is elmaradt
oltár elébe hogy megyek
fátylam is elring a tavon
mit bánom én legyen csalás
hold útján bár elsüllyedek
mit bánom én ha látomás

Gyűrűzik majd tested felett
a víz fehér cipód a hold
felhők sarában elmaradt
lábodra föl nem húzhatod
ne lép a tóra szép leány
csalás a szerelem csalás

Mennem kell meg kell őt találnom
mennem kell ne tartsatok vissza
ne szaggassatok pipacsok
kurvák vérvörös körmei
ne bújjatok el margaréták
ingének gyöngyházgombjai
ne zörögj mákgubó a szélben
hívó hangját nem hallani
határok fűrészfogain
lépkedve is megtérek hozzá
népeket földhöz szögező
esőben visszatérek hozzá
Charonnak szemem garasával
fizetve bár átkelek hozzá
mennem kell úgyis megtalálom
mennem kell nem tarthattok vissza
Hold ezüst útja a tavon
megnyílt alattad szép leány

Ölelj ölelj tó-vőlegényem
ne sirass engemet anyám